

Na een val van het dak belandde Frans Corstens (1944) op dertienjarige leeftijd met een dwarslaesie in de rolstoel. Ondanks die rolstoel werd hij arts, internist, hoogleraar nucleaire geneeskunde en bestuurder bij het Radboudumc en het VUmc. Over zijn leven en carrière schreef hij het boek *Kroniek van een handbewogen leven*.

DOOR ANNET VERLOUW

Kroniek van een handbewogen leven (250 pagina's, € 15) is te koop bij boekhandel Roelants in Nijmegen, via www.roelants.nl.

door de oom bij wie hij een tijdje woonde en die huisarts was. De decaan van de universiteit verbood hem om geneeskunde te gaan studeren, maar in die tijd bestond er nog geen selectieprocedure voor medisch studenten. Frans trok zich dus niets aan van het verbod en begon aan de studie. Voor alle praktische hindernissen die hij tegenkwam verzor hij een oplossing. 'Alleen chirurgie bleek onmogelijk, want ik kon niet aan de operatietafel staan. Ik had een verhoging laten maken waar ik in mijn rolstoel op kon worden getild. Maar het werkte niet, ik stond iedereen in de weg.' In zijn studententijd kon hij voor het eerst een zelfstandig leven gaan leiden. Met de auto kon hij nu overal komen en hij woonde met twaalf anderen in een studentenhuus. 'Uiteraard heb ik in die periode ook wel verdriet gehad van het feit dat de meisjes mij wel leuk vonden, maar niet om een relatie mee aan te gaan. Een jongen in de rolstoel bood geen perspectief. Ik wist ook al jong dat ik geen kinderen zou kunnen krijgen.' Toch zou hij later trouwen - en weer scheiden: een moeilijke periode. Inmiddels is hij alweer vijftien jaar gelukkig met Thérèse, die drie volwassen kinderen heeft. Zo kreeg hij toch nog een gezinsleven.

Geaccepteerd

In zijn werkzame leven heeft Frans Corstens veel bereikt. Is dat deels misschien ook een compensatie geweest voor die rolstoel? Een manier om zichzelf te bewijzen? 'Wie zal het zeggen, misschien speelt dat mee. Mijn vrienden zien mij niet als gehandicapt en zo zie ik mezelf ook niet, dus emotioneel heb ik er nooit problemen mee gehad. Ik denk er eigenlijk niet over na.' In het boek staat: 'Wanneer ik mezelf met rolstoel in een ruit weerspiegeld zie, denk ik nog altijd: hé, ben ik dat? Freud indachtig moet ik mij wellicht afvragen of ik die handicap ooit heb geaccepteerd.' Maar hij wil daar liever niet zo mee bezig zijn. Feit is in ieder geval dat de rolstoel hem soms ook voordeel opleverde. 'Het is mij vaak overkomen dat ik een VIP-behandeling kreeg. Zo ben ik op reis door China bij de Chinese Muur naar boven gedragen en was ik eerder boven dan mijn reisgenoten.'

'Ik heb ook wel **geluk** gehad'

Dat Frans Corstens een enorme doorzetter is, wordt tijdens het lezen van het boek al snel duidelijk. Het blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat hij als jonge man met zijn Renault 4CV door Europa reed en daarbij spannende avonturen beleefde, met name in de Oostbloklanden van destijds. Hij laat het feit dat hij in een rolstoel zit nooit een belemmering zijn om te doen wat hij wil doen, en dat is een intensief en volwaardig leven leiden. 'Ik ben niet bang uitgevallen en ik heb ook wel geluk gehad. Dat men aan mij het vertrouwen gaf en dat men mij kansen wilde bieden... Ik heb ook nooit last gehad van zelfmedelijden, dat

scheelt.' Dat laatste heeft te maken met de houding van zijn ouders, vermoedt hij. Hij viel van dat dak omdat hij een antennendraad voor zijn radio wilde bevestigen, hoewel zijn vader hem dat verboden had. 'Die val van het dak was mijn eigen schuld en ik hoefde niet op medelijden te rekenen. Mijn moeder vond het denk ik wel erg voor me, maar mijn vader was boos. Mijn ouders wisten niet hoe ze moesten omgaan met hun zoon die nu in de rolstoel zat.'

Gedemotiveerd

Het leidde ertoe dat hij een tijd ging wonen bij een tante en oom, die hem

liefdevol opnamen in hun gezin. Maar op een gegeven moment moest hij toch weer terug naar het ouderlijk huis en daar was het leven niet eenvoudig. Zo werden drempels niet weggehaald en kwam er geen wastafel waar hij bij kon, met als gevolg dat hij zich met een lampetkan moest wassen. Zijn vader, die rechter was, bracht hem met de auto naar school, maar wilde daarbij de rolstoel nooit aanraken. Hij wilde geen vuile handen krijgen. Tijdens de ritjes naar school hadden ze elkaar weinig te zeggen en Frans moest vaak lang wachten voor zijn vader hem weer kwam ophalen. Hij was niet voor zeven uur thuis.

Een leerzame ervaring deed hij op toen zijn ouders met de andere vijf kinderen op vakantie gingen en Frans onderbrachten bij het militaire revalidatiecentrum in Doorn. In zijn boek schrijft hij: 'Ik heb de meest slechte herinneringen aan mijn verblijf daar. Nooit eerder had ik zo totaal gedemotiveerde jonge mensen meemaakt. De attitude van verwijzen naar de ander die het hen had aangedaan en dus

ook hun problemen maar moest oplossen, maakte dat ik gedesillusioneerd en zo snel mogelijk uit dat revalidatiecentrum ben vertrokken.' Het stimuleerde hem nog meer om heel hard te werken om alles eruit te halen wat erin zit. **Zelfstandig** Het was bij Frans Corstens thuis de verwachting dat de kinderen zouden studeren en ook hij wilde dat gaan doen. Hij koos voor geneeskunde, geïnspireerd

'De val van het dak was mijn eigen schuld en ik hoefde niet op medelijden te rekenen'